

Hormigón torna al rock urbà, directe i rebel

El trio format per Fonso Castillo, Pedrito Martínez i Marc Marquès debutarà dissabte a La Mirona i prepara un disc

Hormigón és el grup format per Fonso Castillo, Marc Marquès i Pedrito Martínez. Foto: MARC PI

Hormigón sona tan sòlid com ara Asfalto, Leño o Bloque, alguns dels grups de Chapa Discos que van marcar el camí del nou rock espanyol entre els anys setanta i vuitanta. “El meu pare treballava en una fàbrica de ciment i, a més, Hormigón també seria una hormiga grossa, no?”, diu Fonso Castillo amb el seu sentit de l'humor incombustible. Hormigón és ara també el nou trio gironí de rock que Castillo (veu i guitarra) ha format amb Pedrito Martínez (baix i veus) i Marc Marquès (bateria i veus). El trio, que defensa un rock urbà, directe, políticament incorrecte i amb “un so cru, però no heavy”, debutarà en un concert que tindrà lloc dissabte vinent a La Mirona [<http://lamirona.cat/>] de Salt (23 h, 8 i 10 euros) i ja està preparant el seu primer disc, que molt probablement es titularà, ni més ni menys, Ahí os quedáis. El seu repertori està format bàsicament per temes propis, més algunes versions electritzades d'El sitio de mi recreo, d'Antonio Vega, Me quedo contigo (Si me das a elegir), de Los Chunguitos, i ¿Quién me ha robado el mes de abril?, de Joaquín Sabina.

Hi ha molta veterania acumulada en Hormigón: Fonso Castillo va

tocar en els noranta en grups com ara Zitzània, abans de descobrir la rumba heterodoxa amb Gazpacho –el 31 de març a La Mirona, amb la Bisbal Jove–, el seu projecte compartit amb Pedrito Martínez, també amb un llarg historial que va de Blues de Rostoll a la banda d'Adrià Puntí, entre moltes altres aventures sòniques. I Marc Marquès també té un currículum molt extens, que inclou, evidentment, Umpah-Pah i també, per exemple, els Freegees, amb què actuarà, el 3 de març, a La Mirona, en formació de gala, a la jornada inaugural del Black Music Festival.

“Aquest és el grup que hauríem d'haver fet als 15 anys”, afirmen els components d'Hormigón, que ja en tenen uns quants més. “En aquest grup, hem sumat més persones que no pas instruments: feia anys que parlàvem amb en Marc de muntar un grup i, en realitat, Hormigón és com una trobada de vells amics que quedem per passar-ho molt bé i no haver de pensar quan toquem. No pensem viure d'això: és una cosa que fem perquè realment hi creiem, per una necessitat vital de desfogar-nos i expressar alguna cosa que amb la rumba no podíem expressar.”

Hormigón té cançons com ara El festival (“La vida a veces va bien y a veces va mal”), Stones (“Perquè sona a això”), El final (“Parla de gent propera que ja no hi és, de vivències reals”) i Político corrupto, un tema molt actual sobre “la corrupció que es respira en tots els nivells del sistema”. També han “rockeritzat” algun tema inèdit de Gazpacho.

Com aquell disc de Platero y tú, Hormigón considera que actualment “Hay poco rock & roll”, així que estan disposats a fer-hi la seva aportació, sense grans pretensions, només amb guitarra, baix, bateria i una certa mala

llet: la que troben a faltar en el panorama musical actual, amb “tanta correcció política i tant de cel blau”. Sense presses, ja han gravat nou temes a l'estudi de gravació El Local [<http://www.localestudi.com>] , que dirigeix Marc Piña a Besanó. “Potser no triomfarem, però fem el que volem.”

Publicat a:

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1072666-hormigon-torna-al-rock-urba-directe-i-rebel.html>